۱۴۷ 1988-1991 ۶۱ ل

آذر ۶۹ سپت نمبر ۸۹ / اپریل نمبر ۱۴۶۸

ژاله ب عزیز و گرامی

سلام، نمیدانم چه دلیلی داشت که نامه ای از من به شما نرسید، ولی چون نوشته بودی در سر خط هستی، دیگه مجبه ملاحظات خواسته و نخواسته، پشت سر هم نامه نوشتم؛ از سال نامه ای در جواب نامه ای از شما نگذشت.

چه خوب بود که نوشتی تندگر. کنت در گیر تدارک همان برنامه ای هستیم که قبلاً در مان آب رفته بود. ما کوشش میکنیم برای در آوردن نشریه ها و برگزاری کنفرانس سالانه انجمن بودجه های خارجی پیدا کنیم. اگرچه در آغاز سال، بعد حول و حوش های دیگه آسانتر طلب بود که برای این کار مشکلی نداشته باشیم ولی بعد زودتر بود بدان گفت بستگی می کرد و به همه چیز، اما بدرا بنده بهتر خوشبینیم که تا بزرگ هم در جریان است.

این احوال دیگه از دیدگاه سال آینده این کنفرانس در دانمارک برگزار شود، هنوز آنچه در سر داریم خام است و یکی از آنها سرانه کنفرانس کوتاه، این در غرب است که آنها را فراهم آوریم. چه می گفتی، در ایران که جوانان هستند. آنها که بتوانند بیایند از دست رفتن محبوبی اتفاق را پذیرفته باشند. بهرحال بین چنین زمینه ای هست کی، کجا کنند، و کی گفت، بخواهیم که آیا ایده ما چگونه می باید به دیده بنگرند می رسد و بهت بهت یا نه؟ و اگر بهت بهت در هم اکنون باید ارجاع دادن ها و نیز نهاد ها بدهیم. احتمالاً از این سو، محبی هم بطور خودش کند. چون از هر چه بگذریم دلم کنت هوا آنان سو کنه بهت. همین ضجه ها به دور و برت و گفت و شنید را هوا یکنه بهت. اینچه کی که او که در آموزش بهت تعطیلات بهتری دارند که در اداره ای. نمی دانم کلیسه از آن تعطیلی دارد که آنها پشتی دارم نگویم حرف "اتیق" می زنی. چون هنوز هم، در دانمارک در گروههای بی نامه توزیعی اصل پی به جامعه بهت، دیگه بهت که نمی توانند زنده بودن آن بهتی گذارد.

ژاله جان نوشته بودی، هر نامه ای که بهرل می فرستم دنبالش بهتر می کنند بهتر که بعضی نامه هایت آن را نمی فرستم. اگر نامه، هر نامه دلنشین بهت و نه خودمانی. باگیه ایران نامه دقیقاً نه اداب و معمول نامه بهت آزادانه می نویسم و نه اگر آن بهتر که می خواستی باشد. گمان دارم که بیاد هم بیشتر نامه آوردن بهتر است که بیرون ایران بهت. اگر تفاوت هست تقریباً نگاه می زنی که با صدای بلند بهتر این چیزها را بگویم تا بنویسم. بهتر از دیدن؟ نمی دانم.